

Пастиръ.

На печала конь повенждамъ
трето лѣто;
върна ли се по кръстовдень —
сбирамъ свати.

Ще ги прата, ще имъ канна
пакъ за тебе,
ала вече нѣма да съмъ
пастиръ бедень.

По челата си извили
зеленика,
тѣ на връщане отъ пѣтя
ще извикатъ—

да накупя китни дари
за вѣнчило,
че ще бѣдешъ вече моя,
Карамфило.

И—тогава ще забравим
ядоветъ—
само олѣнчо на сполука
ще ни свѣти.